

at kaste et Blik paa Kortet. — Medens jeg om-taler Bestemmelserne om de laasede Bænde, skal jeg tillade mig at indskyde en Bemærkning. Hoved-giøremødet med de laasede Bænde er jo at skaffe fuldstændig Fred paa bestemte Steder for Fiskene og andre Gædder, og derfor vil jeg tillade mig at henstille til den høitærede Indenrigsminister, om han ikke, naar Leilighed dertil maatte gives — hvad der rigtigst nok ikke er for Diebliffet — vilde formene Finantsministeriet at fiske i laasede Bænde med Østerskrabere. Disse ere meget skadelige, idet intet Fiskeriedskab falder saa haardt paa Bunden som netop Østerskraberne, der jo bestaa af en Tenranne, hvortil Nettet er fæstet. Jeg har her kun i Forbigaaende villet henlede den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, om han ikke, naar i sin Tid Kontrakten om Østersfiskeriet udløber, kunde foranledige, at ogsaa Finantsministeriet freder, hvad Indenrigsministeriet vil have fredet. Jeg vil tillige indskyde en Bemærkning, der alt er antydet af Kommissionen, nemlig at det vist var ønskeligt, om alt Fiskeri henlaa under samme Ministerium, saaledes at ogsaa Østersfiskeriet blev henlagt under Indenrigsministeriet. Det er imidlertid et Punkt, der ikke hører ind under denne Sag, og jeg skal derfor ikke videre indlade mig derpaa. — Bestemmelsen i 4de Kapitel, hvorefter Fiskeriet i de øvrige Fjorde skal ordnes ved Vedtægter, finder jeg særdeles heldig; thi derved bliver der Leilighed for de Lokalsagkyndige til at faae Fiskeriplanerne indrettede efter de lokale Forhold, der selvfølgelig kunne være forskellige, dels som Følge af Bændenes Omfang og Størrelse, dels som Følge af Fiskernes Lyst til at fiske paa forskjellige Maade. Jeg skal her bemærke, at Tilsynet af Herredsfogden i Forbindelse med Fiskerifogden, — hvilket Tilsyn jo dog selvfølgelig kan udvides ved Vedtægterne — neppe vil faae nogen stor Betydning, i det Mindste efter den Erfaring, jeg har fra Limfjordsøegnene. I 1865 eller 66, eller naar det var, blev det bestemt, at der skulde være Landfogder, som skulde føre Tilsyn med Fiskeriet; men det har viist sig, at de ere uden Betydning; de komme nemlig ikke paa Fjorden, eller hvor Fiskerne færdes med deres Redskaber. — Fremdeles er der en anden Bestemmelse, som jeg i denne Forbindelse skal berøre. Jeg sigter her til Bestemmelserne om Paataale af Forsøelser og Lovovertrædelser. En Del af disse skal forfølges ved offentlig, en Del ved privat Paataale, hvilket Sidste navnlig gjælder de Forsøelser, hvormed den ene Fisker foruretter den anden. Det forekommer mig, at man kunde støtte Sagen ved at lade alle disse Lovovertrædelser blive Hjerstand for offentlig Paataale, Noget, der neppe vilde forulempe vedkommende Retsbetjent i nogen væsentlig Grad, da den Slags Sager viist ikke ville blive meget hyppige. Offentlig Paataale vilde efter min Mening have den Fordel, at den staa som noget mere Afstrækkende og tillige letter Afdgangen for den fattige

Fisker til at faae en ham tilspøiet Fornærmelse paataalt. — Blandt Kontrolbestemmelserne er der en, der særlig tiltaler mig, nemlig Forbudet mod Kjøb og Salg af Fiskeengel og unoden Fisk; thi, naar saadanne Fisk ikke maa gaa i Bændelen, kunne Fiskerne lige saa godt kaste dem i Bændet igjen, og en Del deraf vil paa den Maade vel nok blive reddet. Hovedkontrollen efter Lovforslaget forekommer mig derimod som sagt ikke at kunne være tilsvækkelig. Jeg vilde meget have ønsket, om den høitærede Indenrigsminister i saa Henseende vilde være gaaet lige saa vidt, som Kommissionen har foreslaaet at gaa, saaledes nemlig, at der blev to store, vel udrustede og vel lønede Kontroller. I Limfjorden have vi en Kontrol, og selv den mener jeg, at der, naar vi vedtage Lovforslaget, bliver Erang til at udvide. For en Del Aar siden, da der luffedes op for de laasede Bænde, og da man altsaa for saa vidt begrænsede Tilsynet, blev der strøget en af Kontrollørens bedste Medhjælpere, en af Assistenterne, og naar man nu atter indfører en Ordning, hvorved Kontrollørens Virksomhed udvides, maa man ogsaa udvide selve Kontrollen til, hvad den i sin Tid har været. Med Hensyn til Kontrollen i andre Farvande tror jeg, det er rigtigst at gaa den af Kommissionen foreslaaede Vej, saaledes at der paa Verne bliver en lignende Kontrol som i Limfjorden. — Det Forslag af Kommissionen, som blev berørt af den sidste ærede Taler, nemlig at de nærmest Omboende skulde have en udeføkkende Ret til at fiske i de paa-gjældende Farvande, er ganske viist et Forslag, der ogsaa har tiltalt mig; men jeg kan ikke negte, at jeg dog er enig med den høitærede Minister i, at en saadan Ordning har sine Betsænkkeligheder. Det er nemlig ikke let at finde en passende Grændse. En Grændse f. Ex., der bestemmes ved en Afstand af 2 Mil, er jo altid vilkaarlig, og en Grændse der fastsættes saaledes, at de Kommuner, der grændse til Søen, skulle have udelukkende Fiskeriet, kan ligeledes blive mindre retfærdig. Der kan jo være Kommuner, som med smaa Lodder gaa ned til Søen, men forøvrigt ligge i længere Afstand fra denne, medens andre Kommuner kunne ligge meget nær ved Søen, men adskilte fra denne ved smalle Lodder. — Jeg vil ligesom den ærede foregaaende Taler ønske, at det maa lykkes den høitærede Indenrigsminister at faae Forslaget gennemført i denne Session. Selv om Lovforslaget maatte blive vedtaget uden Forandringer, vilde jeg, da de Ændringer, jeg har tilladt mig at antyde, ikke for mig ere meget væsentlige, med Fornøielse se Loven udkomme.

Breinhold. Ogsaa jeg kan ganske slutte mig til den Anerkjendelse, der af de to foregaaende Talere er udtalt saavel overfor den ærede Minister som over for den Kommission, der for en Del